

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 65.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392461440/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

«Herre Gud — er det den lille Inspektør, hvad ligger han dog her og græder for? hvad er der løs?»

Det kunde hun spørge om, Antons Moder — —

«Anton — Anton,» jamrede han.

«Ih, nej se da, er det lille Anton, han græder for,» udbød Birte bevæget og snød sin Næse. «Ak ja, det var jo så møj sørgeli' for et enli' Mennesk',» sukkede hun.

Tue skottede op til hende, og der sneg sig en ydmyg Anger ind i hans Sind; dér havde han pralet af sin Sorg og havde ophøjet sig over hende, fordi han syntes, hun allerede havde glemt Anton — som han nu så hende stå dér, bøjet under Knippet, og stirre over mod Huset med tårevåde Øjne, skammede han sig, så han helst havde boret sig ned i Skærvebunken — han så jo, hvor hun sørgede —

Og hvor ensomt måtte det ikke være for hendeovre i den lave Hytte, helt alene som hun var —

«Å Birte,» hviskede han og trak i hendes Skårter, «må jeg komme ud og besøge dig som før?»

Hun vågnede op og så ned på ham: «Herre Gud, lille Inspektør, hvad Fornøjelse kan han have af at besøge en enli', gammel Kone?»

«Jo-o», hviskede Tue.

«Ja, Guds velsigne ham, den søde Dreng,» udbød Birte pludselig, tog ham hæftigt ind til sig og kysede ham, «for det han holdt af Anton og gjorde hans sølle Liv glad.»

Hun slap ham, halvt forskrækket over den Dristighed, hun havde tilladt sig over for «den lille Inspektør», men Tue var slet ikke krænket — som han ellers blev så let, når fremmede krammede ham — det var jo Antons Moder — — —

Så travede Tue da atter sine Ture ud til Birte, sad atter på Herrehovedet og hørte Ælmene hviske, men nu ikke mere om rustningsblå Riddere og kutte-

Åge og Else

grå Munke, men om Anton og ham selv og deres Lege; atter sad han i den mørke Stue, hørte Rokken snurre og Uret dikke, legede med Cigarkasserne — nu altid Handelsskib, for det var dog det, Anton til sin Dødsdag helst havde leget — tittede mellem Urtepotterne ude i de høstlige Enge, hvor Tågerne sejlede, og hørte Birtes ru Stemme fortælle om Anton og Kaffe imellem hinanden, uden at det nu gjorde ham noget. Han havde lært at forstå Birtes Sorg.

Han mærkede med Tilfredshed, at nu hændte det ham aldrig mer at glemme Anton, mens der dog samtidig kom en vis mørk, sørgmodig Ro i hans Sind.

Han så imidlertid nok, at Moder ikke syntes om de Besøg, og en Aften, da han var kommet hjem og havde gemt sig bag den store Lænestol for ret at fordybe sig i Sorgen over Alf og Anton, hørte han Moder og Fader tale om det; de vidste ikke, han var i Stuen.

Moder sad henne ved Vinduet, og det var hende, som begyndte.

«Jørgen,» sagde hun, «vi må se at få Tue i Skole.»

Fader gik op og ned ad Gulvet, nu standsede han.

«I Skole, Elisabeth — hvorfor det? Han er jo kun ti År — lad ham dog være fri for det en Stund endnu.»

«Han må lære noget,» sagde Moder.

«Lære,» brummede Fader, «du og Regitze læser jo med ham — tror du egentlig, Mester Linné kan gøre det bedre? Nej, han har såmænd meget bedre af at køre på Landet med mig end af at sidde i en Skolestue — lad ham først lære selv at tænke, så kan han endda siden lære, hvad andre har tænkt.»

Moder kniplede lidt i Tavshed, så sagde hun:

«Jeg er bange for at lade ham gå så alene, nu også Anton er død — han må ud og have Legekammerater — det kan ikke gå, Jørgen, du ser jo,